

Sygn. akt:I C 442/15 upr.

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Łotowski
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Biskupcu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

postanawia: stwierdzić swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Olsztynie, jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł do tutejszego Sądu pozew z dnia 18.11. 2015 roku (data prezentaty biura podawczego) przeciwko pozwanemu M. K., zamieszkałemu w U., powiat (...).

W myśl art. 27§1 kpc powództwo wytacza się przed sądem pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. Jest to przepis ogólny, zawierający generalną zasadę, że sądem właściwym miejscowo do rozpoznania sprawy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej.

Wyjątkiem od tej zasady jest przepis art. 202 kpc. Jest to przepis szczególny w przedmiocie ustalania właściwości miejscowej sądu. Przepis ten ma zastosowanie tylko w tych przypadkach, gdy powód w uzasadnieniu pozwu powoła się na umowę, jako okoliczność uzasadniająca inną właściwość miejscową sądu, niż tą wynikającą z zasad ogólnych. Wówczas sąd, do którego powód złożył pozew, nie ma prawa badać właściwości miejscowej z urzędu, a tylko i wyłącznie na zarzut. Inne rozumienie tego przepisu, a mianowicie, że w żadnej sytuacji sąd nie może badać swojej właściwości miejscowej, naruszałoby nie tylko w/w przepisy, ale również i konstytucyjne prawo obywatela do sądu, w tym ułatwiony przez prawo dostęp do sądu usytuowanego w miejscu zamieszkania obywatela.

W myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji „każdy ma prawo do sprawiedliwego (...) rozpoznania sprawy (...) przez właściwy (...) sąd”. Właściwość sądu jest zatem jedną z konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego pojęcie „sądu właściwego” związane jest z kompetencjami danego sądu oraz obowiązującą przed nim procedurą i zakresem rozstrzyganych przez ten sąd spraw.

Gwarancję prawa do sądu właściwego wyraża uprawnienie do osądu sprawy przez sąd właściwy miejscowo i instancyjnie, według przepisów odpowiedniej procedury sądowej. Sąd właściwy miejscowo – to nie tylko jakikolwiek sąd określony ustawą, ale sąd „właściwy” – tj. odpowiedni i obiektywnie adekwatny dla rozstrzygnięcia danej sprawy. W tym aspekcie, pojęcie sądu właściwego wiąże się z dyrektywą, w myśl której postępowanie sądowe

powinno być ukształtowane wedle reguł, które są adekwatne z punktu widzenia stosunku materialnoprawnego stanowiącego podstawę sprawy rozpoznawanej przez sąd. Reguły te nie mają charakteru powszechnego i nie odnoszą się do wszystkich postępowań sądowych, lecz zależą od rodzaju postępowania. Ustawodawca ma oczywiście znaczną swobodę w określaniu właściwości sądów, jednak wydaje się pewne, iż nie jest to swoboda nieograniczona (określenie, bez jakichkolwiek podstaw merytorycznych, jako właściwego, sądu położonego kilkaset kilometrów od miejsca zamieszkania (siedziby) pozwanego, nie spełniałoby zapewne wymogu rozpatrzenia sprawy przez właściwy sąd).

Zatem należy jeszcze raz wskazać, iż uprawnieniem powoda jest wytoczenie powództwa bądź to przed Sąd według właściwości przemiennej (art. 31-34 k.p.c.) bądź przed sąd wskazany w umowie prorogacyjnej (art. 46 k.p.c.). W takim jednak wypadku obligatoryjnym składnikiem pozwu określonym w art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. jest przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających właściwość sądu (zob. Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz. Pod red. E. Marszałkowskiej – Grześ, 2015, Legalis, kom. do art. 187k.p.c. Nb 21). Podnosi się również, że do pozwu należy załączać umowę prorogacyjną, gdyż w przeciwnym wypadku sąd może stwierdzić swą niewłaściwość i przekazać sprawę sądowi właściwemu według przepisów o właściwości ogólnej (zob. Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz, K. Flaga –Gieruszyńska, C.H. Beck 2014, kom. do art. 46 k.p.c., Nb 5).

W niniejszej sprawie powód nie załączył do pozwu umowy prorogacyjnej. Nadto powód nie przytoczył w pozwie okoliczności faktycznych uzasadniających właściwość miejscową tutejszego Sądu zgodnie z wymogiem art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. Niedopuszczalne natomiast jest zastosowanie w takiej sytuacji wezwania do uzupełnienia braków na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. z wyjątkiem wypadku, gdy w pozwie nie ma danych pozwalających określić także właściwość ogólną (zob. uchwałę SN z dnia 21 listopada 2006 roku, III CZP 101/06, OSNC 2007 nr 7-8, poz. 103, str. 60).

Na podstawie art. 200 § 1 kpc , który stwierdza swą niewłaściwość miejscową (domyślnie także z urzędu), przekazuje sprawę sądowi właściwemu miejscowo, kierując się wyżej opisaną generalną zasadą, wyrażoną w art. 27 kpc i następujących.

W tej sytuacji, wobec faktu, iż strona pozwana zamieszkuje w okręgu właściwości Sądu Rejonowego ww., Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...);

3. (...);

B., dnia 25.11.2015r.